

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De Postrijder verschijnt s' dinsdags, s' donderdags en zaterdags.
Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 51, en bij alle post-directeurs.
Alle bezending van brieven, aankondigen, enz., moet gefrankeerd zijn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
En heel afzonderlijk, 20 centimen.
De aankondigingen, per druksregel, 15 centimen.
De rekeningen, per druksregel 25 centimen.

TONGEREN, DEN 27 APRIL.

De vraag of wij oorlog of vrede te verwachten hebben, blijft nog altijd onopgelost, doch alles doet vreezen dat Europa eenen schrikkelijken en onvermijdelijken oorlog te gemoet gaat. Verbazende toebereidsels worden in Frankrijk gemaakt en ofschoon zoo veel mogelijk het geheim gehouden wordt over de nieuwe wapeningen, men weet toch genoeg om te kunnen verzekeren dat de strijd die op handen is, de rijkste landen van Europa te vuur en te bloed zal zetten, en den handel en nijverheid, de rijkdom en den algemeenen voorspoed van alle volkeren voor menigen tijd te niet doen.

In Frankrijk zijn reeds thans drie legers gereed om ten strijde te trekken. Keizer Napoleon zal er in persoon het opperbevelhebberschap over voeren. Deze machten die uit twee honderd krijgsmanen bestaan zouden op Luxemburg marcheerden en beslissende operatiën uitvoeren in de richting van Berlijn. De generalen Mac Mahon, Niel, Bazaine en Regnault de St Jean d'Angely, zouden, behalve des Keizer het bevel voeren.

Terwijl het staatsbestuur zulke groote toebereidsels maakt, houdt zich een gedeelte der parisiësche dagbladen bezig met het fransche volk den kop zot te maken met den ijdel rook der militaire glorie.

Ziehier onder anderen hoe de *Liberté*, dagblad van M. Emile de Girardin zich uitdrukt:

« De oorlog, die Frankrijk zal te onderstaan hebben, zegt M. Emile de Girardin, zal *verschrikkelijk* zijn. Frankrijk zal in het front heel het vereenigd Duitschland hebben; het opgewonden Duitschland, hetwelk gerne den Elzas en Loreinen zou inpalmten. *Misschien zal Rusland zelve zich met Duitschland vereenigen, om eens en voor goed dat middenpunt van democratie in Europa uit te dooven.* Het zal een oorlog zijn zooals er Europa in eene halve eeuw geen heeft gezien. Het zal de afrekening zijn voor het oud Europa... Ja, de viktorie is zeker, maar op voorwaarde dat iedereen zich gereed make; op voorwaarde dat ieder burger wete, dat hij persoonlijk in de zaak betrokken is; *dat ieder persoonlijk kan geroepen worden, om den nationale grond en de bedreigde onafhankelijkheid te gaan verdedigen.* Ja, Frankrijk zal overwinnend zijn, maar op voorwaarde dat het Frankrijk zij dat denkt, dat spreekt, dat de *Marseillaise* zingt; Frankrijk dat vecht, Frankrijk voorspoedig en vrij, Frankrijk van 92.»

Dat is in zekeren zin wartaal, zal men zeggen; Frankrijk, tegenover gansch Europa,

kan zich niet staande houden — zelfs niet het revolutionnaire Frankrijk, dat hetwelk, onder 't zingen der *Marseillaise*, van het kind zelfs eenen soldaat maakt. Die opmerking is waar, en wij houden het er voor dat M. Emile de Girardin hier niet meer redeneert.

Maar precies daarin ligt een groot gevaar; als men Frankrijk in gestedrift kan doen ontvlammen, en men de rede kan doen zwijgen, zal de oorlog, welk dan ook het resultaat moge zijn, des te zekerder loshersten. Er wordt met vuur gespeeld, en een enkele vonk die in het poeier valt, is genoeg om het teden ontbranden.

Laat ons nu het oog slaan op Duitschland. Daar is de hoop op vrede evenmin groot. Ziehier eenen brief uit Berlijn, die ten dezen opzichte veel nieuws mededeelt en zeer goed met onze denkwijze overeenkomt:

« Even als in het vorige jaar om dezen tijd, verdringen de vredelievende en oorlogszuchtige berichten elkander. Er blijven nog altijd goede uitzichten op het behoud van den vrede; doch men mag zich niet ontveinzen dat de toestand zeer kritiek is.

« Op Witten Donderdag zegde de koning, nadat hij aan het heilige Avondmaal had deel genomen, tot den hofprediker Smetlhage, dat de staat van zaken zoo oorlogszuchtig is als gedurende het vorige Paascheft.

« Toen de president van den rijksdag, M. Simon, voor zijn vertrek uit Berlijn afscheid nam van den kroonprins en zijne bezorgdheid omtrent den toestand te kennen gaf, antwoordde de kroonprins, dat hij hem, eilaas, niet veel hoop op zijne reis kon medegeven, want dat de kansen des oorlogs tegen die des vredes, staan als 99 tegen 1.

« Ook zijn de berichten omtrent Frankrijks oorlogstoerusting nog altijd onrustwekkend. Men is zo te weten gekomen, dat de fransche regering een half miljoen paar schoenen en 600,000 ransels besteld heeft.

« In Pruisen heeft men nog niet van soortgelijke militaire maatregelen gehoord. Doch men gelooft, dat als Frankrijk met zijne toerusting op die wijze voortgaat, Pruisen alsdan niet lang meer op zich zal laten wachten.

« In weerwil van dit alles vindt men toeh goed ingelichte diplomaten, wier oordeel dikwijls is gebleken juist te zijn, die aan het behoud des vredes gelooven.

« Zelfs de minister van oorlog heeft zich nog gisteren in dien zin uitgelaten. Zonder een bondgenoot zal, naar men gelooft, Frankrijk niet tot den oorlog besluiten. Oostenrijk alleen kan Frankrijk een bondgenootschap aanbieden, maar het is zeer twijfelachtig, dat M. von Beust, zonder groote voordeelen, eene dergelijke alliantie zal sluiten.

» Zlike voordeelen zouden Oostenrijks overwicht in Italië voor de toekomst weer kunnen verzebrren, iets hetgeen lijntrecht tegen Frankrijks belang is. Ook wordt door bevoegde militaire verzeckerd, dat vier pruisische lezerkorpsta voldoende zouden zijn, om Oostenrijk in toot te houden, en op Rusland kan Pruisen rekenen.

« U Florence heeft men stellige berichten ontvaangen, dat M. Ratazzi, in weerwil van zijne sympathie voor Frankrijk, het programma van M. Ricasoli, ten aanzien van Pruisen, heeft aangenomen en neutraal zal blijven.

« Alzoo is de positie van Pruisen niet ongunstig, en dit geeft veel hoop op het behoud des vredes.

« Bk wamestaatslieden gelooven overigens, dat het zwaartepunt thans te Weenen is, en van de definitieve houding van M. von Beust zal veel afhangen. M. von Bismark zal echter, alvorens het tot eenen oorlog met Frankrijk te laten komen, alles in het werk stellen en elke diplomatieke poging tot behoud des vredes aanwenden. Dat hij, zooals eenige bladen verzeckeren, den oorlog wil, is enkel gezwets.

« En alzoo blijven er, hoe ernstig de toestand op dit oogenblik ook zij, nog veel kansen op het behoud van den vrede.

« Men spreekt van de spoedige terugroeping van den franschen gezant, M. Benedetti, die zich al te veel in de kwestie heeft bloot gegeven.»

Ministerieele dwinglandij.

« Als een lid der linkerzijde een gedacht heeft dat hij meent gegrond te zijn, *maar dat met de gevoelens van het gouvernement niet overeenstemt*, van welk ander middel kan hij gebruik maken om hetzelve te doen roge pralen, als van de medehulp te aanvaarden dergenen van zijne tegenstrevers die in zijn gedacht deelen?

« Welnu, hoe gewetensvol ook zijne denkwijze zijn moge, hebben nogtans de *woedende aanbangers van het ministerie*, ter nauwer nood voor hem dezelfde kiescheid die zij hebben voor de aanrandingen van eenen tegenstrever.

« De *onafhankelijke liberaal* wordt door hen met meerder *minachting* behandeld, alsof hij een stelselmatig tegenstrever ware.

« De *onafhankelijkheid der achtbare leden der linkerzijde, zoude moeten bestaan in het verloochenen van hunnen vijen wil, ten voordeele van het ministerie; zij zouden zich met verbod moeten buigen zoohaast het gouvernement zwaes wil heeft doen kennen!*

« Ja de klerikalen zijn vrijer dan zij. Men

herkent hun het recht van het ministerie te bestrijden, en het gebeurt zelfs nog al, dat men hen toejucht indien zij hunne rol goed spelen, *terwijl alre anafhankelijk is bij de liberalen, onnechtloogd door het gras van het boucausmus uitgloften wonen.*

Zie daar hoe een dagblad den ministerieelen dwang brandmerkt.
En wie is het die zoo spreekt?
Een *liberaal blad, de voornameste tolk der liberalen, de Independance Belge!*
Overweegt en oordeelt!

De kleine koperen Kanon.

Men heeft sedert eenigen tijd van kleine koperen kanons gesproken, welke een draagbaar wapen van buitengewoon dracht is.

Ziehier de inlichtingen welke wij over die nieuwe uitvinding hebben kunnen inzamelen, welke uitvinding echter nog een geheim is, dat wij ons wel wachten te willen doorgronden.

De uitvinding ervan wordt toegeschreven aan eenen artillerie-kapitein, gebocht aan het vuurwapen fabriek, hetwelk de keizer over ontrent een jaar te St Cloud heeft doen oprichten en wiens bestuur aan generaal Favé, aide-de camp Z. M. is toevertrouwd.

Het schijnt dat die kanons samengesteld zijn uit drij op elkander passende stukken, welke in drij verschillende manufakturen gefabriekerd zijn.

Men verzeckerd dat er onlangs in de grachten der versterkingen proeven mee genomen zijn en dat de uitslag wonderen heeft opgeleverd. Dezelve zou gelijk staan met de vernieling van het front van een infanterie-regement in een enkel schot.

De schietstukken welke er voor gebruikt worden, zijn biscaiers, waarvan de dracht niet minder dan 1800 tot 2000 meters is. Door middel van een vernuftig draaiswerk, door een artillerie bestierd, zou men 40 en 50 schoten per minuut kunnen lossen.

Dit is bijna al wat men ervan weet; want bij de profneming nabij Moutrouge gedaan, was het koperen kanon in een soort van bekleedsel gewikkeld, en de getuigen hebben er de vernielende uitwerksels kunnen van bestaigen zonder het werktuig ervan te zien.

Pius IX en Garibaldi.

Men leest in eene korrespondentie uit Rome, 17 april:

« Men verhaalt, dat toen Pius IX, M. Tonello, den dag voor zijn vertrek uit Rome, ontving, Z. H. hem sprak over de zwaeserijen van Garibaldi en bij deze woorden liet hooren:

« — Zeg aan dien ongelukkige, dat de arme grijsaard, welke hij de *rampier van het Vatikaan* noemt, hem beklagt, hem bemint en dat hij nog dezen morgen de mis ter zijner intentie gecelebreerd heeft.»

Heden rood, morgen dood!

(EENE VERTALING NAAR HET ENGELSCHE.)

—o—(o—

In eene der buitenwijken van Liverpool woode zekere William Grainger, boekhouder op het kantoor van eenen koopman met name Gibbs.

Hoewel zijne bezoldiging slechts één hondert ponden sterlingen in het jaar bedroeg, zagen velen van zijns gelijken hem met een oog van afgunst aan; want hoewel wat stijf en ernstig in zijne manier van doen, stond de oude Gibbs bij den handelstand in hoog aanzien, dewijl hij altijd vriendelijk was tegen zijne klerken, ben zelden te veel met werk overlaadde, noch hen over den bepaalde tijd op het kantoor hield, maar daarentegen van hen vorderde dat zij stipt op hunnen post waren en er tot het laatste oogenblik op bleven.

Grainger had zich, eenige maanden te voren, met een beminnelijk en braaf meisje, die niet zonder bekoorlijkheden was, in den echt begeven; maar behalve hare liefde en goede hoedanigheden, had zij hem niets ten huwelijk gebracht. Zij bewoonden een klein huis, dat zich noch door fraaibheid van voorkomen, noch door aangename ligging onderscheidde, maar overigens net en gemakkelijk ingericht was.

Het was nieuwelings opgetrokken van ruwe steenen, terwijl het kleine bestek der benedenste verdieping, alsmede de bekropen bloemtuint van voren en het plaatsje van achteren aantoonde, hoe geldig de grond in die bloeiende stad geworden is: eene keuken in de benedenste

verdieping, eene kleine voorkamer, met een nog kleiner kamertje of liever kabinetje daar achter, en twee slaapkamers boven, ziedaar alles.

De meubelering, hoewel uiterst zindelijk en net geschikt, was zoo eenvoudig en onkostbaar als maar mogelijk is, maar niettemin waren er weinige woningen in Liverpool, die zulk een gelukkig paar bevatten als William en Mary Grainger.

Op zekeren schoonen jthijl-avond, was jufvrouw Grainger alleen in hare voorkamer gezeten. Zij was den geheelen dag in haar huishouden bezig geweest; want zij hield geene vaste dienstbode, maar alleen een jong meisje, dat des avonds naar huis ging.

Zij had zich juist aangekleed en eenig naaiwerk bij de hand genomen. Haar helder wit kleed en met zorg gevlochten haar, alsmede het voorkomen van de theetafel, die, behalve het gewone thee-servies, een bord met gesneden bisp en eene schotel met salade bevatte, zou het denkbeeld hebben kunnen doen ontstaan, dat zij bezoek verwachtte.

Maar Mary Grainger wachte niemand dan haren man; en zij zou zich voor het prachtigste bad niet met half zooveel genoeg gekleed hebben, als waarmede zij die eenvoudige toebereidsels ter zijner ontvangst gemaakt had. En als zij zoo volverig met de naald zat te werken, kon zij zich niet voorstellen dat de wereld een tweede schepsel bevatte, dat zoo gelukkig was als zij.

Haar echtgenoot was hare wereld, het middelpunt, rondom hetwelk zich al hare aardse hoop en egenheid bewoog; het wezen ter bevordering van wiens geluk en genoegen al hare pogingen strekten.

De klok sloeg zes u.e. en Mary legde haar werk neer en maakte de thee gereed, opdat haar man, na zijne wandeling door de zanderige straten, niet naar eenige verversching zou behoeven te wachten.

Vijf of ten hoogste tien minuten na zes ure, was de tijd waarop de ondervinding haar geleerd had, dat zij zijne tehuiskomst mocht verwachten; maar bij deze gelegenheid werden de tien minuten er twintig, die twintig een half uur, en nog kwam hij niet.

Mary ging aan den ingang van den kleinen hof staan en zag angstig de straat op; maar hoewel er onderscheidene lieden te zien waren, was degene die zij onder duizend herkend zou hebben, en niet onder te vinden.

Het was zeven ure!

Zoo lang zij getrouwd waren, had zij nog nimmer zoo lang behoeven te wachten, zoodat Mary zich ongerust begon te maken; en terwijl hare gedachten verdeeld waren tusschen mogelijke ongelukken, die haren man zouden hebben kunnen overkomen, en de thee, die door het lang trekken hare aangenaamheid verloor, liep het jonge vrouweke op nieuw gedurende een half uur van hare voorkamer naar de tuindeur, en van de tuindeur naar hare voorkamer; en hoe sprong haar hert op van vreugde, toen haar scherpiend oog hem eindelijk in de verte met overhaasting zag aankomen, en zij eenige minuten daarna met elkander aan de theetafel gezeten waren.

Mary voelde zich op nieuw gelukkig; maar lang voordat het theedrinken was afgelopen, ontdekke Mary dat haar echtgenoot stilzwingender en afgetrokkenener dan naar gewoonte was,

en hield zij zich mits dien overtuigd dat hem iets op het herte lag.

Zijne zwaarmoedigheid met zijn lang wegblijven in verband brengende, werd hare bekommering op nieuw levendig, en na eenige zijdelingsche vragen gedaan te hebben, gelijk de vrouw daartoe zulk een bijzondere begaafdheid heeft, gelukte zij er in om hem zijn geheim te ontlokken.

« Ik was niet voornemens u thans reeds iets te zeggen, sprak hij, uit vrees dat er nog het een of ander in den weg mocht komen; maar ik begrijp dat gij u onnoedig bevreesd maakt, zoodat het beter is dat ik u het geheim mededele. In de eerste plaats dan moet ik u zeggen dat ik den heer Gibbs denk te gaan verlaten.

« Den heer Gibbs verlaten! riep Mary ontsteld uit. Ach, William! wat is er dan gebeurd dat gij hem moet verlaten? — Wat zal er nu van ons worden!

« Maak u niet zoo spoedig ongerust, Mary, antwoordde Grainger: ik heb niets met den heer Gibbs gehad, noch de heer Gibbs met mij; wanneer ik hem verlaat, zal het op mijn eigen verlangen en tot mijn eigen voordeel zijn. Hij zelf heeft mij het eerst van de zaak gesproken, hij zegde dat het juist zijn verlangen niet was om zich van mij te ontdoen, maar dat hij het tevens in gemoede niet over zich kon verkrijgen, om mij in den weg te staan wanneer de gelegenheid zich aanwoog om mijn lot te verbeteren. En nu, Mary, denkt eens even na; het is om een inkomen te doen van twee hondert en vijftig ponden in 't jaar! Patchett en Adams hebben hunnen eersten klerk verloren, en met de voorspraak van den heer Gibbs, zal het, geloof